

EN LITEN DROPPE BLOD

CHRISTOFFER CARLSSON

En liten droppe blod

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

TIDIGARE UTGIVNING

Järtecken, 2019

Brinn mig en sol, 2021

Fallet Vincent Franke, 2010

Den enögda kaninen, 2011

Den osynlige mannen från Salem, 2013

Den fallande detektiven, 2014

Mästare, väktare, lögnare, vän, 2015

Oktober är den kallaste månaden, 2016

Den tunna blå linjen, 2017

Järtecken, 2019

Brinn mig en sol, 2021

Levande och döda, 2023

Albert Bonniers Förlag

Box 3159, 103 63 Stockholm

www.albertbonniersforlag.se

info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-018935-8

COPYRIGHT © Christoffer Carlsson, 2025

OMSLAG Elina Grandin

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2025

*Till Sophia,
för doften av ditt hår,
sommaren som kommer
och för allt det jag inte kan skriva.*

Du undertecknar med en liten droppe blod.

ur *Faust* av Johann Wolfgang von Goethe (1808)
i svensk översättning av Britt G. Hallqvist

I

FÖRFATTARENS DÖD

Halland, 2023

Kapitel 1

Som så många andra, skulle det visa sig, lärde jag känna dem först i döden.

Jag menar inte bara självmordet, även om det var den händelse som svepte in mig i de förvecklingar som här följer. Jag tänker också på förräderiet, det var ett svek mellan två som nog älskade varandra.

Och så mordet. Man kunde nästan inte tro det men det hade verkligen inträffat, där var det, jag fann det djupt i den svenska historiens havsmörker. Kanske, tänker jag nu, ska man förstå mordet som en sorts slut, som ett oundvikligt öde ingen av dem kunde se men hela tiden störtade emot, allihop, allt sedan den gången för länge sedan.

På mitt bord vid fönstret har jag få föremål. När jag sitter här ser jag bara bordsskivan framför mig och en djup halländsk skog som reser sig likt en vägg ute vid cykelstigen. Enkelheten hjälper mig att tänka.

I ett hörn av rummet väntar en skinnfåtölj intill en läslampa från efterkrigstiden. Där sitter jag och läser om kvällarna. På morgonen dricker jag mitt kaffe i fåtöljen, lyssnar på nyheterna och bläddrar i tidningen. Jag rör inte min mobiltelefon, på natten ligger den ute i köket och när jag går upp låter jag den bli kvar där, jag vill inte att mina rutiner ska störas av notiser eller meddelanden.

Denna morgon, den tredje mars 2023, hörde jag radioröster om Ukraina och Nato. De diskuterade det svenska försvaret:

hur länge kunde Sverige stå emot vid ett aggressionsförsök från Ryssland? Två eller tre veckor, var ett förslag. Någon annan, mer skeptisk, justerade ner tiden till två eller tre timmar.

Aggressionsförsök. Vilket ord för krig.

En till synes mycket enkel kedja av små rörelser låg sedan framför mig, det var bara att resa sig ur fåtöljen och ta först ett steg, ännu ett, ett sista och så var jag framme. Jag kunde sätta mig vid arbetsbordet och börja skriva.

Jag vill inte verka alltför tunnhudad men dessa vardagliga handlingar innebar vid denna tid ett ganska riskabelt projekt. Strax efter nyåret hade min förläggare ringt och önskat god fortsättning, innan han försynt undrat om jag avsåg ha vägarna förbi Skåne den närmaste tiden. Inte direkt, svarade jag, hur så?

»Du kan väl höra av dig om du skulle vara i närheten«, sa han. »Det vore bra att träffas, det var ett tag sedan nu. Eller om du ska upp till huvudstaden, jag är ju där några dagar i veckan.«

Jag anade varför han ville träffa mig: han var orolig. Över två år hade passerat utan att jag färdigställt något längre än de ganska intetsägande kolumner jag en gång i månaden fick ur mig till en av landets kultursidor.

Sedan blev det fredagen den tredje mars och mitt liv skulle komma att förändras.

Jag satt framför skärmen. Ingenting hände, allt var blankt.

Som om jag just fattat ett viktigt beslut, reste jag mig och gick in i köket. Jag höllde det sista, svalnande kaffet ur kannan och väckte mobiltelefonen för första gången sedan jag stigit upp.

Jag hade två missade samtal från ett telefonnummer jag inte kände igen, och ett textmeddelande:

Hallå, främling. Long time, no see. Hur står det till? Har du tid att ses, kanske redan nu ikväll, om du är vaken? Förlåt för kort framförhållning men det blev lite plötsligt, allting. Hör gärna av dig? Johan O.

Det var meddelandet i sin helhet.

kanske redan nu ikväll

Han visste inte ens att jag hade lämnat Stockholm.

Klockan närmade sig halv tolv. Dagsljuset var blekt och grått utanför mitt fönster. Jag ringde upp numret men fick inget svar. Han sover väl, tänkte jag, eftersom det var vad den Johan Oskarsson jag känt ännu brukade göra vid lunchtid. Jag började skriva ett textmeddelande men blev avbruten när telefonen vibrerade i mina händer. Ett samtal, men det var inte Johan som ringde tillbaka. Det här numret kände jag igen.

Jag satte luren till örat och sa mitt namn.

»Ja, det här var från polisen. Har du en minut?»

»Jo, visst«, sa jag, som inte hade hört den rösten på flera år nu. »Hej, Vidar. Jag höll på att skriva till en gammal vän, bara. Men det kan vänta. Vad gäller det?»

»Vi får ta det mellan fyra ögon, för du behöver nog sätta dig i bilen. Jag ringer i tjänsten, som du förstår.«

»Vad är det som har hänt?»

»Vet du var Sönnerskog ligger?»

Nästan ett helt år sedan nu, detta samtal. Det är idag den tjugofjärde februari 2024, eftermiddag. Jag har en timme dagsljus kvar. Klart väder, kylan ute på gården elak och djup. Borde väl bara låta alltsammans vara. Lagt kort ligger.

Men: Jag bevarar från året som gått inte färre än nio tjocka pärmar. Det händer att jag drömmer om dem. Och om mordet. I drömmen är jag där och kan bevittna allt. Se vem som gjorde vad, och förstå varför.

I morse gick jag ner till sjön, i ett försök att bestämma mig för hur jag skulle göra. På vägen dit såg jag mig om flera gånger, eftersom någon sedan en tid tillbaka följer efter mig.

Vid sjön blev jag stående. Fåglar rörde sig nära vattenytan. Det var som om de försökte säga mig något, ge tecken, men saknade språket. Här var jag ofta som barn. Skuggor, skuggor i morgondunklet.

Jag tänker inte gå ner till sjön igen.

Kapitel 2

Johan! Vad roligt att höra av dig. Försökte ringa dig men fick inget svar. Jag bor tyvärr inte i Stockholm längre, för några år sedan tog jag mig tillbaka ner till Halmstadtrakten. Livet, du vet. Men ses gärna för en kaffe om du har vägarna förbi Halland någon gång. Eller om jag, min vilja till trots, kanske tar mig upp till huvudstaden vad det lider. Allt gott.

Detta är meddelandet jag skickade till Johan innan jag for österut längs riksvägen för att träffa Vidar Jörgensson i Sönnerskog.

Förr om åren bodde en avlägsen släkting till mig där, vi tillhörde samma avkrok av den enorma Långarydssläkten. När han dog för en tid sedan uppstod viss förvirring i dödsboet. Man påträffade en stor mängd vapen i hans hem, oregistrerade skulle det visa sig, och polis tillkallades. Hur min släkting fått tag i dem var det ingen som kunde svara på och saken var ännu inte utredd, så jag antog att Vidars ärende hade med det att göra.

Medan jag körde kontrollerade jag då och då min telefon, för att se om Johan svarat på mitt meddelande. Det hade han inte. Jag tänkte på hur det varit när jag först anlänt i huvudstaden, hur jag med ens befunnit mig på vad jag upplevt som en mycket starkt upplyst plats där allting låg framför mig. I förvånansvärt många minnen från den tiden fanns Johan Oskarsson med.

Vid Lidhult vek jag upp i skogen längs en smal väg som snart tog mig tillbaka västerut mot sjön Unnen. När jag

kom fram förstod jag att det inte handlade om oregistrerade vapen.

Nära Unnen, några hundra meter från min avlidne släktings hus, ligger den trakt som kallas Sönnerskog. Där finns ett pensionat som drivs av Sara och Dieter, ett äldre tyskt par som förälskat sig i området och köpte den lilla anläggningen för ett tiotal år sedan. Pensionatet är ett vackert rött trähus i två våningar med vitmålad, inglasad veranda.

Nu möttes jag av blåvita band mellan träden, polisbilar och ambulans. Dörren till verandan stod vidöppen. På gårdsplan väntade Vidar med två yngre poliser i uniform.

Jag sträckte på mig, som om det gällde att visa sig värdig. Det gjorde det nog, inte minst med tanke på hur det slutade förra gången. Trots att vi bodde bara några kilometer ifrån varandra hade vi inte pratat sedan dess, vi hade nog inte ens sett till varandra. Men där kom han gående genom kylan, som den självklaraste sak i världen.

»Vad bra att du kunde komma. Hur väl känner du Johan Oskarsson?»

»Johan?» Jag blev alldeles, jag vet inte. »Hur så?»

Jag borde kanske redan ha anat, men jag gjorde inte det. Vidar nickade mot pensionatet.

»Han hängde från taket i matsalen därinne när vi kom.»

»Va? Vadå, är han här?»

»Död, dessutom. Vet du hur det kommer sig?»

»Om jag vet hur det *kommer sig*?»

»Ja?»

»Jag skrev ju precis till honom.»

Jag tog fram min mobiltelefon och stirrade på den, som om detta faktum omöjliggjorde vad Vidar just sagt.

»Vi noterade det. Hans telefon ligger därinne.»

»Vadå, när ... Jag hade ingen«, stammade jag i takt med tankarna, »jag trodde att han var uppe i Stockholm. När hände det här?»

»I natt, någon gång. Jag skulle behöva prata lite med dig, vi kan sätta oss på kontoret. Det finns en bakväg, så vi slipper gå genom matsalen.«

Vi gick mot pensionatet och jag såg de blåvita bilarna, de uniformerade poliserna, ambulansen, alltihop som ett överkligt stilleben.

Kontoret var trångt. En blek gammal datorburk stod i ett hörn och skrivbordet täcktes av papper, broschyrer, räkningar, ett gulnat reklamblad för bredband. Jag satte mig på en obekväm kontorsstol och delgav Vidar det lilla jag kände till om Johan, den skärva av min livshistoria som också innefattade delar av hans.

När jag tystnade nickade Vidar stillsamt. Han hade fått fram ett litet block, som han gjort sporadiska noteringar i. Jag fick inte riktigt ihop det.

»Det här hade vi kunnat ta på telefon«, sa jag.

»Vi har haft lite svårt att lokalisera hans anhöriga.«

»Det är knappast jag, i alla fall.«

»Det är möjligt. Men han verkar ha varit rätt ensam.«

»Lever inte hans föräldrar?«

»Mamman dog under pandemin. Hans pappa några år tidigare. Inga syskon. Ingen partner heller, vad vi vet. Så«, sa Vidar med eftertryck, »vi ser att den sista han tar kontakt med innan han gör slut på sig själv är dig.«

Någonting vibrerade till i bröstet.

»Den sista?«

»Av allt att döma, ja.« Vidar lutade sig framåt. »Och den enda. Så. Givet att det du berättat för mig är sant, varför kontaktade han dig? Och varför befann han sig just här?«